

der betaler Entré til et Museum? Hvorfor ønsker han ikke at beskatte den, der køber en Bog? Hvorfor skulle vore Malerisamlinger ikke ogsaa betale Afgift til Staten? Den Kunst, der ydes paa vore Teatre, er paa ingen Maade mindre opdragende eller mindre værdifuld end den, der ses paa Charlottenborg. Særdelès mange Mennesker modtage deres eneste Kulturindtryk ved Teaterforestillinger og Koncerter, og Staten vil øve Uret, hvis den vanskeliggør Befolkningen Adgangen til at se Skuespil-kunst og høre Musik.

Naar Talen er om en Beskatning til Staten, mener jeg altsaa, at det er en kulturfjendsk Handling ikke at drage en Grænse mellem Kunst paa den ene Side og paa den anden Side det, som kun er Løjer og Langkaal. Jeg har paa ingen Maade noget at indvende mod, at f. Eks. Biografteatre, Varietéer og offentlige Baller og Maskerader, deri ogsaa indbefattet de saakaldte Velgørenhedskarnevaller, rammes af en Statsskat, og mit Parti vil her gaa med til de 15 pCt., ja kunde endog tænke sig, at Afgiften kunde stige over disse 15 pCt. af Bruttoindtægten. Lad de Folk, der efter Lovens Gennemførelse ikke have Raad til at søge disse Etablissementer, holde sig hjemme. Den Underholdning, de kunne faa der, kunne de undvære, og skulde Loven bevirke, at der af Mangel paa Tilslutning blev lukket nogle Biografteatre og en og anden Varieté og Dansebule, vilde Ulykken ikke være stor. Den Art Anstalter har Staten nemlig ikke nogen som helst Forpligtelse til at værne. Men overfor Teatrene har Staten en Forpligtelse, og Lovgivningsmagten har ogsaa hidtil anerkendt denne Forpligtelse. Den har anerkendt den ved at understøtte det kgl. Teater, og den har ogsaa anerkendt den ved at holde paa bunden Teaternæring. Men hvad er det, den nu er i Færd med at gøre? Den er i Færd med at umuliggøre eller i alle Tilfælde besværliggøre det for mange at gaa i Teatret, og det netop dem, der ere Teatrenes mest interesserede Publikum. Den er i Færd med at ramme en Kreds af Mænd, som have paataget sig et økonomisk Ansvar under Forudsætning af de bestaaende Love.

Jeg vil begynde med at omtale det kgl. Teaters Stilling. Det kgl. Teater har hidtil været fri for at betale de 5 pCt. Pattigafgift. For Fremtiden ønsker man, at det i Lighed med de andre Teatre skal svare 15 pCt. af Bruttoindtægten til Stat og Kommune. Det kgl. Teaters Spilleindtægt var i Fjor 1 Million Kr., og Skatten

vilde altsaa blive 150,000 Kr. Den højtæredede Minister mener, at dette Beløb vil kunne indvindes ved, at det kgl. Teater forhøjede sine Billetpriser med et Beløb svarende til Skatten, saaledes at det blev Publikum og ikke Teatret, der kom til at bære Afgiften. Der forlyder ikke noget om, hvorledes man ønsker Entréen sat op, men jeg formoder, at man vil forhøje Priserne over hele Linien med de 15 pCt. Dette vilde jeg meget beklage. Jeg kunde endda gaa med til, at Billetpriserne for Parket og Bålkon yderligere skrues op, skønt det ganske vist ikke er lang Tid siden, Billetpriserne ved det kgl. Teater sattes i Vejret. Thi det Publikum, som sidder paa det kgl. Teaters dyre Pladser, har Raad til at betale, og for de Herrer og Damer, som almindeligvis sidde der, er Teatret kun en Luksus, en Fornødenhed af samme Art som Selskaber og Toiletter. Men jeg vilde som sagt meget beklage, om Billetpriserne blev satte op for Parterret og for de øverste Etager. Der længst tilbage og øverst oppe sidder nemlig Teatrets bedste Publikum, de, der ikke søge Teatret for at ses og for at sladre, de, som have købt en Teaterbillet med et Afsavn, de, for hvem Kunstens hellige Magt har aabenbaret sig. For deres Skyld, ikke for Bourgeoisiets, er det, det kgl. Teater hæver sit Statstilskud, og en Fordyrelse af de Billetter vilde være en stor Synd mod dem, som ikke vilde faa Raad til at gaa i Teatret eller i alt Fald kun vilde faa Raad til at gaa der sjældnere. For øvrigt tror jeg ikke, den paatænkte Stigning af Billetpriserne til det kgl. Teater vil indbringe tilnærmelsesvis saa meget, som man venter. Det skal nok vise sig, at Publikum vil reagere mod den, og at Teatrets Underskud vil blive meget større end hidtil. Dette meget større Underskud vil Staten altsaa blive nødsaget til at betale, og den eneste Part, der faar Profit af Arrangementet, bliver Københavns Kommune.

Jeg vil dernæst vende mig til de københavnske Privatteatre, idet jeg henviser til en Adresse fra de københavnske Privatteaterdirektører, der blev omdelt i Gaar, og som synes mig værdalende og overbevisende. Teaterdrift i København er og har altid været en meget risikabel og meget daarlig Forretning. Siden 1848, da det første Privatteater, Casino, blev aabnet, har der kun trukket sig 2 — to — Privatteaterdirektører tilbage med Gevinst, og hvor mange have ikke sat Formuer til? Det er sandt, at Privatteatrenes Indtægter ere stegne meget betydeligt, men samtidig ere Udgifterne